

wawala
4/12/09

Pastitx desbocat

La trama: Santiago de Xile. L'amnistia governamental treu de la presó Vergara Grey, famós lladre de caixes fortes, i a Angel, noi picaresc maltractat per la vida, que es topa amb Victoria, noia muda per un trauma infantil, s'enamoren i Angel proposa a Vergara Grey atracar un banc.

La pel·lícula: Uns grans ulls miren l'espectador només començar *El baile de la victoria*. No són pas els de Fernando Trueba (Madrid, 1955) oscaritzat cineasta de mirada estràbica divergent. Són els de Victoria, la ballarina muda objecte de desig al llarg del film. Ho sabrem en l'escena final, vora els Andes. Un flash-back recurrent (i suat avui dia) amb el que Trueba ens narra una abraçadabrant història d'amor, de venjança, de redempcions impossibles en la pell de tres perdors nats que el realitzador contempla amb mirada entenedrida. Enamorat dels seus personatges, els fa ballar de forma arrauxada, tan aviat dins les convencions del melodrama estripat, com d'un thriller grotesc, o bé cavalcant a cavall (i no es metàfora visual) d'un western urbà o al so d'un sàinet ravaler.

Foll d'amor per les seves criatures i per una història que mai no contempla cap contenció narrativa i dramàtica, *El baile de la victoria* (déu n'hi do del camamiller títol!) il·lustra de manera granguinyolesca la novel·la homònima d'Antonio Skármeta, premi Planeta 2003. Amb semblant estratègia de barrejar gèneres cinematogràfics, queda meridià que Trueba pretén commocionar-nos amb una simfonia d'emocions primàries, del riure al plor, de la tensió a la sorpresa, mai, però, a la reflexió. Fa la impressió que Trueba vol evitar, amb aquest bufet lliure de pastitxos genèrics, que l'espectador es plantegi l'abast intel·lectual del que està presenciant. I si malgrat tot l'espectador ho fa, el resultat no pot ser sinó que una gran riallada davant l'allau de cursileries i estirabots amb que el cineasta es desboca.

La imatge: Ricardo Darin maquillant-se de vell per assaltar la caixa forta pinotxetista, qual rufufú macarrònic.

La frase: "Els fills poden renunciar als pares, però difícilment els pares als fills" conclou melodramàtic Vergara-Darin. Ves a saber, les tragèdies gregues van servides de pares homicides. I el bíblic Abraham, què?

La recomanació: Addictes al toc Trueba i als fulletons sortits de mare.

El baile de la victoria

Director: Fernando Trueba.

Intèrprets: Ricrdo Darín, Abel Ayala, Miranda Bodenhofer, Ariadna Gil, Luis Dubó.

Espanya, 2009. 127 minuts.
JCA Alpicat, Lauren.